

Délvidéki Magyar Golgota

Megnyitó beszéd az Országház Felsőházi termében
2011. november 25.

Tisztelt Emlékező Közösség!

Tisztelt Mitrovic Alelnök Úr,

Sahovic Nagykövet Úr ! Hölgyeim és Uraim!

A délvidéki magyarok mártíriumára emlékezve nehéz politikusként szólni. Azért nehéz, mert a politikától, a magyar és szerb politikusoktól már régen nem szavakat, hanem tetteket várnak azok, akik évtizedek óta hiába kérik, hogy legyilkolt családtagjaik, rokonaik, nemzettársaik végtisztességet kapjanak.

Délvidék magyarsága és a velük együttérző minden magyar ember a nagyvilágban azt várja, hogy az 1944-45-ben történt magyarok elleni genocídium bűne ne teljesedjen be.

Mert a bűn – tisztelt Hölgyeim és Uraim – nem akkor teljesedik be, amikor azt elkövetik, hanem akkor, amikor megtanítanak – illetve kényszerből vagy gyarlóságból megtanulunk együtt élni a korábban elkövetett bűnnel.

A délvidéki magyarok tízezrei ellen elkövetett kommunista népirtás bűn volt.

Ennek megállapításához és kimondásához nem szükséges semmi más csak józan ész és keresztény erkölcs.

Nem szükséges, hogy a magyar és szerb utókor, politikusok és történészek számháborút folytassanak egymással, nem szükséges áldozati véralgebrát folytatni, nem szükséges kölcsönös szenvedéstörténeti versengésbe fogni, és nem szükséges bármikor visszajára fordítható történelmi ok-

ozozati összefüggésekbe bonyolódni. Mindez nem szükséges ahhoz, – Hölgyeim és Uraim – hogy józan eszünk és keresztény erkölcsünk alapján megállapíthassuk: ami 1944-45 fordulóján a délvidéki magyarsággal történt, az Isten és ember előtt is bűn volt.

Egy délvidéki Tisza-menti kis falu, Csurog központjában egykor két templom – egy katolikus és egy pravoszláv – állt egymással szemben. 1945-ben, miután a tízezres lélekszámú településről két és fél ezer magyart kivégeztek, elűztek, javaikból kiforgattak, miután a magyar temetőt felszántották és rajta disznókat legeltettek, a katolikus templomot is ledöntötték, hogy helyén futballpályát létesítsenek. Amikor a templom lerombolásakor az egyik munkásra ráesett valami és szörnyethalt, a jelenlevők között egy szerb istenfélő ember mondta: kell, hogy legyen Isten, és az Isten csak egy lehet. És Ő sem nem szerb, sem pedig magyar.

Tisztelt Emlékező Közösség ! A szabadság az, ha szabadságunkban áll kimondani, hogy kettő meg kettő négy. Ha ezt megtehetjük, minden egyéb magától következik – mondta George Orwell, aki abban a korban, amikor a délvidéki magyarokat éppen lemészárolták, elvonult egy magányos szigetre a skót partok mentén és látnokként megírta az 1984 című regényében azt a világot, amely a II. világháború után rabul ejtette Kelet-Európát, benne a szerbeket és magyarokat, Jugoszláviát és Magyarországot egyaránt.

Orwell regényének lapjain képzeletben életre kelt például egy olyan Béke-Minisztérium, amely a háborúval foglalkozik, egy olyan Igazságügyi minisztérium, amely hazugságokkal foglalkozik, egy olyan Szeretet-minisztérium amely kínzással foglalkozik.

Mindeközben pedig Jugoszláviában valószínűleg működésbe lépett a Jugoszláv Népfelszabadító Tanács, amely a Nép rabságba döntésével és megtizedelésével foglalkozott.

Így köszöntött ránk, szerbekre és magyarokra a kommunizmus orwelli szabályok szerinti világa.

Négy évtizedig tartott ez a világ, és 1989-90-ben bekövetkezett összeomlásáig még ki sem lehetett mondani, – miként azt Orwell a szabadságfok mércéjeként ajánlotta – hogy kettő meg kettő az négy: azaz nem lehetett kimondani, hogy a bűn az bűn.

Aztán kommunizmus orwelli világa után másik világ következett, a napjaink világa. Ebben a világban talán már kimondható, hogy kettő meg kettő az négy, azaz kimondható hogy a bűn az bűn, de – miként a délvidéki magyarok tragédiájának elmúlt húsz éves utótörténete mutatja – van, amikor abból valójában semmi sem következik.

Fentiek nyomán, Orwelllel együtt kérdezhethetnénk szerbet és magyart egyaránt: valóban szabadok vagytok? Ha a bűn felismeréséből és kimondásából semmi nem következik, akkor lehet-e szabad akár a bűnt tagadó, akár a büntől szenvedő? Ha bűn felismeréséből és kimondásából semmi nem következik, akkor a szabadság nem más mint szolgaság, úgy ahogy azt Orwell megírta.

A kollektív bűnösség jegyében, etnikai elven, embertelen kegyetlenséggel lemészárolt ártatlan magyarok csontjai ma is dögtemetők és szeméttelpek alatt hevernek, a koponyáik fölött állított kereszteteket sorra leverik.

Tisztelt Mitrovic alelnök úr !

Tisztelt Sahovic nagykövet úr !

Köszönöm, hogy elfogadták a meghívásunkat és ma együtt emlékezünk.

Kérem tolmácsolják a felelős szerb politikai osztálynak, hogy nincs teljes értékű szerb – magyar jövő az 1944-45-ben ártatlanul lemészárolt délvidéki magyaroknak nyújtott végtisztesség nélkül.

Javaslom, hogy 2012-ben közösen helyezzük el Délvidéken egy olyan áldozati emlékmű alapkövét, amellyel kifejezzük, hogy a szerbek és magyarok az egymás sérelmére elkövetett bűnökkel nem élnek együtt, nem hagyjuk, hogy ezen bűnök lelkünket és jövőnket, gyerekeink jövőjét megmérgezzék.

Kérem tolmácsolják a szerb társadalomnak üzenetünket, hogy a szerb nemzet nem a magyar fájdalom elutasításával, hanem ezen fájdalom megértésével válhat erősebbé.

II. János Pál egy alkalommal arra a kérdésre, mit választana az Evangéliumból, ha csak egyetlen mondatot hagyhatna örökül az utókornak, töprengés nélkül ezt felelte:

„Veritas vos liberabit”. „Az igazság szabaddá tesz titeket”. Szabad jövőt Szerbiának, szabad jövőt Magyarországnak, végtisztességet az áldozatoknak és lelki békét mindannyiunknak! Köszönöm hogy meghallgattak!